

rýžto výměr byl potvrzen rozhodnutím zemského úřadu v Praze, v němž bylo výslovně řečeno, že žalobce nebyl schválen pachtýřem lékárny s poukazem na zákon ze dne 18. prosince 1906 čís. 5 ř. zák. na rok 1907, kteréžto rozhodnutí zemského úřadu bylo konečné a pravoplatné. Toto rozhodnutí odepřelo tedy úřední schválení pachtovní smlouvě uzavřené o lékárně mezi žalobcem a majitelkou lékárny Růženou R-ovou, kteréžto schválení jest ve smyslu § 17 cit. zák. k propachtování lékárny potřebí. Tím však bylo způsobeno, že mezi smluvními stranami podle § 879 obč. zák. nevznikla platná smlouva, neboť okresní úřad pravoplatně vyslovil, že pachtovní smlouva se přičí zákonu. Zda bylo toto rozhodnutí správné čili nic, nepřisluší soudu zkoumati, rozhodné jest, že smlouva schválena nebyla a že bez úředního schválení platná pachtovní smlouva o lékárně nemůže býti uzavřena. Nevznikla-li mezi žalobcem a Růženou R-ovou platná smlouva, nemohla z ní ani pro žalobce vzejíti nějaká práva, nemohl z ní nabytí pohledávek a nemůže je tedy ani na svých domnělých dlužnících dobývati. Jest při tom nerozhodné, že snad Růžena R-ová nepokládá zažalovanou pohledávku za svou, nýbrž za žalobcovu, a že i ona tvrdí, že žalobce v době vzniku pohledávky provozoval lékárnu na svůj účet. Toto provozování lékárny mělo býti jejím pachtem a ten byl neplatný. Že zažalovaná pohledávka přešla na žalobce z jiného důvodu než z pachtovního poměru, netvrdí ani žalobce ani Růžena R-ová. Chybí tu právní poměr, na jehož základě by mohla žalovaná strana plniti žalobci bez obavy, že bude na ní zažalovaná pohledávka vymáhána ještě jednou, žalobci schází platný důvod nabytí pohledávky a není v důsledku toho věřitelem žalované strany. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl. V otázce, o níž tu jde, uvedl v d ů v o d e c h: Nebyl-li žalobce pachtýřem lékárny schválen správními úřady, tudíž z důvodů veřejnoprávních, nelze proto uznati za neplatná soukromoprávní ujednání, která žalobce za pachtovního poměru uzavřel. Pak by bylo lze uznati za neplatné všechny nákupy a prodeje, které žalobce uzavřel. Pokud jde o zboží žalobcem koupené, nemůže býti jeho legitimace ku prodeji pochybna. Avšak žalobce byl oprávněn též zcizovati zboží, které mu bylo z důvodu pachtovní smlouvy svěřeno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu, připojiv se k názoru odvolacího soudu, že veřejnoprávní otázka neschválení propachtování lékárny ve smyslu zákona ze dne 18. prosince 1906 čís. 5 ř. zák. 1907 jest pro projednávání spor nerozhodnou.

Čís. 12571.

Ustanovení o zrušení uhrazovací exekuce (§§ 39 a 40 ex. ř.) jest použití obdobně i na exekuci zajišťovací.

(Rozh. ze dne 4. května 1933, R I 308/33.)

S o u d p r v é s t o l i c e zamítl návrh dlužníka na zrušení zajišťovací exekuce. R e k u r s n í s o u d zajišťovací exekuci zrušil.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a odkázal dlužníka s jeho námitkami na pořad práva.

Důvody:

Strana povinná domáhá se zrušení zajišťovací exekuce, povolené usnesením krajského soudu obchodního v Praze ze dne 2. května 1932 na základě směnečního platebního příkazu téhož soudu ze dne 15. dubna 1932, proti němuž byly podány námitky, z důvodu, že v řečeném směnečném sporu strany uzavřely dne 19. května 1932 soudní smír, jímž se povinná strana zavázala zažalovanou směnečnou pohledávku s příslušenstvím zaplatiti v pěti lhůtách počínajících 1. zářím 1932 a končících 1. zářím 1935. Návrh posouditi jest jen s hlediska předpisů exekučního řádu. Ten jedná o tom, kdy zajišťovací exekuční úkony nemají býti vykonány a vykonané zrušeny, v §§ 376 a 377 druhý odstavec ex. ř. a o zrušení exekuce uhrazovací v §§ 39 a 40 ex. ř. Ustanovení o zrušení exekuce uhrazovací užití jest obdobně i na exekuci zajišťovací (§ 402 ex. ř.), nastane-li ohledně ní některý z případů §§ 39 a 40 ex. ř. Pro posouzení souzeného případu přichází v úvahu jen ustanovení § 40 ex. ř., nikoli, jak povinná strana ve svém rekursu proti rozhodnutí soudu první stolice uvedla, § 377 druhý odstavec ex. ř. Toto ustanovení předpokládá, že lhůta, pro kterou byla exekuce zajišťovací povolena, již prošla, to se však v souzeném případě nestalo, poněvadž soud ve svém usnesení povolenou zajišťovací exekuci na žádnou lhůtu neomezil. Zástupce vymáhajícího věřitele, byv slyšen o návrhu dlužníkovu na zrušení exekuce, uvedl, že vymáhající straně bylo podle smíru zajišťovací právo zástavní ponecháno v platnosti do úplného zaplacení. Výhrada tato činila by návrh na zrušení exekuce neoprávněným, ježto by odporoval ujednání stran. Ve vyhotovení o smíru založeném ve spisech však výhrady té není; poněvadž však mohla býti ujednána, ač nebyla protokolována, jeví se k rozhodnutí potřebným, aby tato tvrzená okolnost byla vyšetřena a zjištěna a proto slušelo povinnou stranu s jejím návrhem podle § 40 druhý odstavec ex. ř. poukázati na pořad práva.

Čís. 12572.

Opatření soudu ve věcech poručenských, zvláště i opatření podle § 221 obč. zák., náleží do nesporného řízení.

Otcovská bába není po zákonu povinna k výživě nemanželského dítěte.

(Rozh. ze dne 4. května 1933, R I 381/33.)

Poručenstvo nemanželského dítěte navrhlo, by matka zemřelého nemanželského otce, který otcovství k nemanželskému dítěti soudně uznal, byla uznána povinnou přispívati na výživu a výchovu tohoto nemanželského dítěte. Soud první stolice uznal vyživovací povinnost babičky dítěte s tím, že o výši vyživovacího příspěvku bude rozhodnuto později. Důvody: Soud nabyt na základě konaného šetření pře-